

Začiatok

→ Posledná a jediná vec, ktorú si malý citrónový dinosaurík pamäta, je, ako mu mama vraví:

„Do tej jaskyne nesmieš nikdy vkočiť!“

Tak tam, samozrejme, šiel. Potom nastalo už len tresk! bum! plesk! No a práve v tejto chvíli žmúri v tme tej istej jaskyne. Chvíľku letel trochu inou tmou. Vraj svetielkovala.

Zažmurkal. Pred sebou zbadal svetlo. Rozbehol sa za ním. Vlastne, iba sa chcel rozbehnuť. Spadol. Nohy ho neposlúchali. Triasli sa ako želé. Zabudol chodiť! Úplne sa preťakol.

Na tretí pokus sa konečne rozbehol. Viete, čo všetko videl na stenách jaskyne? Kone a byvoly a chudých ľudí s ostrými predmetmi, ako tie kone a byvoly lovia.

„Pekné,“ povedal si a spomalil, aby si ich poriadne poobzeral. „Boli tu, aj keď som sem vošiel?“

Neboli. To však malý citrónový dinosaurík ešte nemohol tušiť. To zatiaľ viete len vy.

Vykukol z jaskyne.

„Uááááááááá!“ rozutekala sa s vreskom svorka čudných malých tvorov. Boli to ľudia. Konkrétnie turisti. No ani to malý citrónový dinosaurík nemohol vedieť.

„Aké maličké stvorenia,“ zasmial sa.

Odrazu sa ho čosi drobné pri jeho nohe spýtalo: „Ako sa voláš?“

Malý citrónový dinosaúrik sa širokánsky usmial a snažil sa to zopakovať: „Akos avoláš.“

„Naozaj? Akos – to je veľmi zvláštne meno, ale páči sa mi!“ povedalo to „čosi“ pri dinosaúrikovej nohe. Dinosaúrik ne-protestoval, aj keď v dinosaurej reči sa tak, samozrejme, ne-volal. Kto vie však, či by niekto bol schopný jeho meno po di-nosaursky vysloviť. A tak mu to ostalo – Akos Avoláš – malý citrónový dinosaúrus. To „čosi“ pri jeho nohách bol chlapec. Volal sa Laurent, na hlave mal baretku a v taške prichystanú bagetu od mamy.

„Nie si hladný?“ spýtal sa Akosa, malého citrónového dinosauríka.

„Strašne!“ priznal Akos. „Dúfam, že tam nie je mäso,“ dodal ešte. Bol, samozrejme, bylinožravý, lebo inak by už Laurent plával v jeho žalúdku.

„Bolo,“ pošepol Laurent Akosovi a tajne mu ukázal plátok šunky, ktorý vždy skrýval pred mamou vo svojom zápisníku a tváril sa, ako veľmi mu tá šunková bageta chutila.

Laurent bol jediný odvážlivec z celej skupiny turistov. Ostatní ušli a celý rozhovor chlapca a dinosaury pozorovali spoza skál. Medzi nimi bol aj Laurentov otec. Príšerne sa báli, poniektorí aj plakali, aj keď boli dospelí už dlhé roky. Nakoniec sa Laurentov otec odvážil spoza skál vystúpiť. Predsa len by nebolo dobré, keby sa domov vrátil bez syna. Mama by sa hnevala.

„Dobrý deň,“ slušne pozdravil, aby dinosaura neurazil. „Vy ste naozajstný dinosaurus?“

„My?“ prekvapene sa spýtal Akos a zadíval sa na Laurenta, či myslí aj jeho. „No, ja áno, ale týmto malým zvieratkom si nie som istý,“ usmial sa na Laurenta a on sa usmial späť. Bolo to kamarátstvo na prvý pohľad!

Francúzsko

„Nie, to som nekreslil ja,“ smial sa Laurent, lebo Akos mu hovoril o maľbách na stenách jaskyne Lacroix, z ktorej práve vyšiel. „To urobili praludia pred 17 000 rokmi.“

„Och!“ Akosovi to akurát došlo. „Musel som tou jaskyňou cestovať náramne dlho! Ale... ale... mal som pocit, akoby to bola len chvíľočka...“

„Náramne-prenáramne! Minimálne šestdesiat päť miliónov rokov!“ prisvedčil Laurentov otec.

„Och!“ vzdychol si Akos zúfalo. Vbehol zas dnu a skúmal každú skalu, ale v jaskyni bola iba jaskyňa, a keď vyšiel von, bol tam Laurent.

„Kde je moja mamka a ocko? Zostal som úplne sám,“ za-fňukal a zvesil hlavu až k zemi.

Laurent pohladkal Akosa po drsnej citrónovožltej hlave:
„Sme tu predsa my!“

„Budeť moja rodina?“ zdvihol Akos krk do výšky a hlavou nechtiac zrazil chudáka vtáčika, letiaceho okolo.

„Oci? Však môžeme byť Akosova rodina?“ slušne sa spýtal Laurent.

Otec vyleštíl oči. Vziať si domov psíka je zodpovednosť. Vziať si domov dieťa je obrovitánska zodpovednosť. A vziať si

domov dinosaura... to je, ako by Laurentov otec povedal, šialenstvo. Ale bolo mu ho, chudáka, lúto.

„No. Môžeme to vyskúšať,“ povedal nakoniec.

„Hurá!“ skákal Akos od radosti.

Akos, Laurent a jeho otec sa pobrali domov. Bývali vo francúzskom meste Lyon.

„Ola lá, mondieu!“ zvolala Laurentova mama, keď zbadala citrónového dinosauríka, a ponúkla mu pohár vína. Francúzi sú hrdí na svoje vinice a víno, no Laurentova mama si neuvedomila, že Akos je vlastne ešte malý a víno piť nemôže.

„Dakujem, neprosím si,“ Akos naštastie odmietol. „Vy to takto normálne pijete?“ spýtal sa.

„Prečo? Vedť to je výborné!“ zhodli sa mama s otcom a netušili, prečo na nich Akos tak škaredo zazerá.

*Musím si dať na nich pozor, povedal si Akos sám pre seba.
Kto vie, či tá krv, ktorú pijú, je vlastná alebo cudzia.*

Croissanty si však dal! Laurentova mama pečie najlepšie na svete! Aspoň tak to tvrdil Laurent. Aj Akosovi sa to tak zdalo. Boli to jednoznačne najlepšie croissanty, aké v živote jedol. A aj jediné!

Celý deň sa okolo neho poneviera malý dlhý psík a veľmi sa naňho mračil. Bruno bol jazvečík, ktorý vyhral už nejednu súťaž o najdlhšieho psa. Laurentovi ho vraj na Vianoce priniesol akýsi Noël.

To bude asi jeho strýko, pomyslel si Akos, lebo vtedy ešte nevedel vôbec nič o Vianociach ani o tom, kto v ktorej krajinе nosí darčeky.

Bruno bol nadurdený pes. Neustále nadurdený. No dnes špeciálne, pretože sa ho nikto nespýtal, či si môžu do rodiny vziať dinosaury! Akos si všimol, že sa naňho to podlhovasté stvorenie podivne pozera, tak sa mu prihovoril prvý.

„Ahoj, aj tebe dávajú piť tú krv?“

„Krv?“ nechápal Bruno. Ked' bol Laurent malý, dával mu jest' plastelínu a chrobáky zo záhrady, ale na krv si nespomínal. Akos mu ukázal flăšu položenú na stole.

„To je predsa víno! Je to nápoj z hrozna!“ smial sa a už nebol taký namrzený. Tešilo ho, že je inteligentnejší ako dinosaurus.

„Niéééé!“ ozývalo sa ráno u Laurentovcov. Akos stál uprostred obývačky a žul listy palmy zasadenej v kvetináči. Len čo to Laurentova mama zbadala, omdlela a Akos sa jej ponáhľal pomôcť. Štuchol do nej chvostom a potom ju oblizol. Ešteže sa neprebralala, lebo keby videla, koľko dinosaurích slín jej ostalo na tvári, omdlela by isto zas.

„Vieš, Akos, mama je bytová dizajnérka. Zohnať palmu, aby správne ladila ku kobercu, jej trvalo asi sto rokov,“ vysvetľoval Laurent.

„Už večer som sa čudoval, že ste tú palmu ešte nezjedli. Takú šťavnatučkú. Mňam! Myslel som si, že si ju nechávate na raňajky. Potom ste ráno hrozne dlho spali, tak som začal jest sám. Mat' jedlo ako ozdobu. To je smiešne,“ smial sa Akos.

Aj oni mali doma ozdoby: Stegosaurie ostne, škrupiny vajec Parasaurolopa a dokonca zub Tyranosaura! Na ten bola Akosova mama špeciálne hrdá, lebo ho našla úplne sama a trochu sa pri tom aj bála.

„Pôjdeme ti dnes ukázať Paríž!“ tešil sa Laurent. Aj mama sa tešila, lebo ona s nimi nepôjde. Bude na internete zháňať náhradnú palmu. Zato Bruno pôjde! Brechal na otca, ktorý mu však nerozumel, až kým mu to Akos nepreložil.

„Chcel by ísť s nami, pán Laurentov oco, a ja by som bol rád, keby šiel, ved' sme kamaráti!“

Bruna to zaskočilo. Nemal veľa kamarátov.

„Paríž je naše hlavné mesto!“ kričal Laurent z predného okna auta, aby Akos dobre počul. Bol rozložený v celej zadnej časti, chvost mal pohodlne stočený v kufri, krk vystrčený z okna a hlava sa mu týčila nad kapotou. Bola to paráda, sledoval celú krajinu. Trošku tu fúkalo a mušky mu narázali do tváre, ale keď si oblizol tvár, aspoň si na nich pochutnal. Mušie čipsy nemával často. Mama vravievala, že nie sú zdravé. „Ktovia, na čom tie muchy predtým sedeli...“ hovorila.

Akos bol nadšený. Palmy tu síce nerástli, ale bolo tu veľa iných zelených stromov. Určite by mu chutili. Sem-tam zbadal jazierko, lúky či kopce a na nich malé chlpaté rohaté dinosaúry. Hnedo-biele, ale aj čisto biele. Akos na nich ručal dinosaurovi rečou. Oni len zazerali a robili: „Múúúú!“ Nevyčovanci!

Vchádzali do Paríža. Stromov ubúdalo a ani malé drzé rohaté dinosaúry už nebolo vidno.

Bruno Paríž poznal. Chodievali tu s Laurentovou mamou. Mali totiž spoločnú slabosť. Brunovu jedinú slabosť, samozrejme! Inak bol pes z ocele. Tu jej mohli spoločne podľahnúť, lebo ich nikto nevidel.

Makrónky. Malinké farebné koláčiky.

Marka Staviarska

Akos Avoláš

Dobrodružná cesta malého citrónového dinosauríka

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2021

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,

Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 377

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Ilustrácie Adela Režná

Grafická úprava a sadzba Silvia Vargová

Tlač TNM PRINT, s. r. o., Chlumec nad Cidlinou

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

Cradle to Cradle Certified™ je globálne uznávaný štandard bezpečných a cirkulárnych výrobkov. Papier Munken Lynx od spoločnosti Arctic Paper Munkedals použitý pre blok tejto knihy je Cradle to Cradle Certified™ na bronzovej úrovni.